

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδόμον κι εἰκοστὴν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶν.

Καινούργιος χρόνος ἑνδεκα χίλια κι ἑννηακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνόρθωσι θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Ἰουλίου δευτέρα
πᾶσι πᾶς κι ἡ χολέρα.

Χίλια κι ἑβδομήντα κι ἑκατὸν ἑπτὰ,
κι γιὰ τὸν Ἀβέρωφ στέλλονται γραπτὰ.

Τῶν δρό ξυλίνων βλακῶν γελοία γιὰ τὸν Ἀβέρωφ συνομιλία.

Π.— Γιατί χαζεύεις, Φασουλῆ, μονάχος σ' ἀκρογιάλι;
Φ.— Χαίρε, πατρίδος ἀγαστῆς Ἀνόρθωσις μεγάλη.
Τῆς χαίρετε τοῦ Ναυτικοῦ κινιούρια μεγαλεῖα...
σκυρμένους κάτω στὸ γιγαλὸ
τὴν θάλασσα παρακαλῶ
νὰ φέρῃ τὸ καράβι μας, ποῦ πῆγε στὴν Ἀγγλία.

Κογγύλια, Περικλέτο μου, καμμιά φορὰ συνάζω,
καὶ φέρτον τέλος, φέρε τον, στὴ θάλασσα φωνάζω.

Π.— Ποιόν;
Φ.— Τὸν Ἀβέρωφ, μασκαρά... κι ἔχω χρηστὴν ἐλπίδα
ὅπως θάλλῃ σῶος κι ἀβλαβής στὴ δόλια τὴν Πατρίδα.

Συνῶ κι μούπανι ἔσπασε τὸ νέο μας καράβι,
ἐποῦ καιρὸ τὸ πρὸς μενεν ἐλευθερο. καὶ σκιάβοι.
Συνῶ κι μούπανι ἔπασε μὲς στοῦ Πλυμοῦθ τοὺς βράχους,
κι μακαρίζω τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς Σαλαμινομάχους

Ψάλλω Στόλους δοξασμένους καὶ νχυμάχους καλλινίκους,
ποῦ στὸ κάζο μας αὐτὸ
λένε πῶς χωρὶς λεφτὸ
θὰ μᾶς φτερίζουν τὸ καράβι στῶν Τζῶν-Μπουλλ τοὺς νεωσοί-
[κους.

Εὔγε μας... εὐάν, εὐοί...
ὦ χαρὰς τρελλῆς ἀντάρα,
ποῦ γιὰ τὴν ἐπισκευὴ
δὲν θὰ δώσωμε πεντάρα.

Ποιὸς ἐπίστευε, κουτέ,
πῶς κι ἡ φίλη μας Ἀγγλία
τέτοιχα θάδειχνε ποτὲ
στὸ Ρωμαῖκο φιλικί;

Δεν ἐπίστευα ποτὲ μου καὶ γιὰ μᾶς θυσίκα τόση,
δὲν ἐπίστευα, κουτάβι,
πῶς τὸ δύστυχο καράβι
τζάμπια θὰ τὸ διορθώσῃ.

Τί χαρά μας, τί χαρά!..
δὲν θὰ δώσωμε παρὰ.

Τζάμπια μᾶς τὸ διορθώνουν οἱ Τζῶν Μπουλλ οἱ παραληῆδες,
πρῶτα φίλοι τοῦ Δευτέρη,
κι ὅλος ὁ ντουνηῆς συγχαίρει
τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς τζάμπιατζήδες.

Μὲς στὰ τόσα μας τὰ πλούτη
ξαφνικὴ χαρὰ καὶ τούτη
νὰ μᾶς λέν ὀρθὰ κοφτὰ
πῶς δὲν θέλουνε λεφτά.

Μακαρίζω τὴν μητέρα,
τὴν μεγάλη κανονιέρα,
ποῦ μεγάλας ἀνορθώσεις κάθε τόσο μαγειρεύει
κι ὅλα τζάμπια τὰ γυρεύει.

Κι ἂν τὸ κάθε τῆς καράβι, Περικλέτο μου, στὸ μέλλον
συγκρουσθῇ μετὰ σκοπέλων,
τὴν πλουσία κασιδιάρα
δὲν τὴν μέλει μήτε δολάρια,
φθάνει γιὰ τὰς διορθώσεις νὰ τῆς κάνουν τὴν τιμὴ
νὰ μὴ θέλουν πληρωμή.

Ἐλα σκύψε ταπεινός
ἐμπροστὰ στὴν Ἀλδιόνα...
μέγ' αὐτὸ τὸ γεγονός,
ποῦ θὰ μείνῃ στὸν αἰῶνα.

Π.— Ἀπὸ παντοῦ γιγαλοὶ
φεγγοβολοῦν μεγάλοι...
ἀλήθεια, Φασουλῆ,
μᾶς ἔφεξε καὶ πάλι.

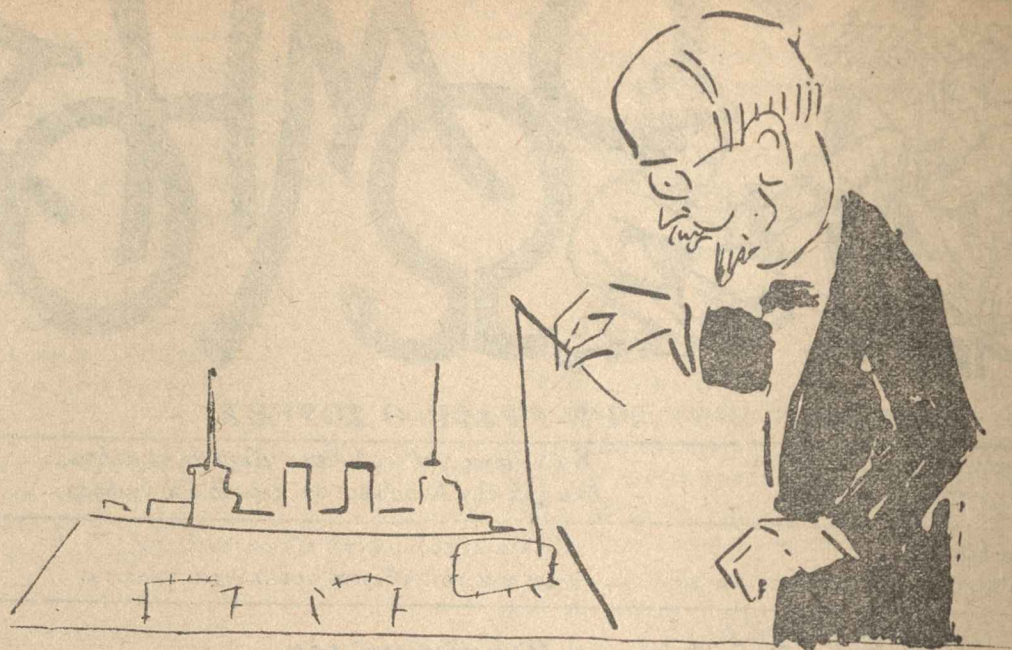
Φ.— Φιλτάτη μας Ἀγγλία,
τζάμπια διώρθωσέ το...
εἴμαστε, Περικλέτο,
μάνναις γιὰ μεγαλεῖα.

Π.— Τί τύχη ποῦ τὴν ἔχομε... σκιερήσατε, πολῖται,
τοῦ καραβιοῦ διόρθωσις ἀνέξοδος τελεῖται,
κι ἡ Δύσις ὅλη φλογερά
λαμπρὰς ἀντανάχλασεις
ἐξακοντίζει στὰ νερά,
κι ἀπὸ βυθοὺς θαλάσσης

παληοὺς πυρσοὺς ἢ τρίαينا τοῦ Ποσειδῶνος βγάξει,
καὶ μ' ἕνα φεγγαβολήμα τοὺς Πόντους καταυγάζει.

Φωτοβολοῦν τὰ πέλαγα στὴν Τένεδο, στὴ Σάμο,
καὶ κάθε κύμα, ποῦρχεται νὰ ἐκπλωθῇ στὴν ἄρμα.

**Καπετάνιος, ποῦ γει γινώσι,
προσπαθεῖ νά τά μπαλώσῃ.**

μᾶς ψιθυρίζει μές' σ' αὐτιά: ζυπνήσετε, ναυμάχοι,
κι' ἐπιτελεῖς τὸν πλοίαρχο τὸν ἔχουν' στὸ στομάχι.

Μεγάλ' ἀνδραγαθήματα μᾶς λένε προαιώνια
θαλάσσης μεγαλεῖα,
κι' ἀδελφικὴ κυριαρχεῖ κι' ὁμόθυμος ὁμόνοια
μέσα σ' Ἐπιτελεῖα.

Δεσμὸς ἀγάπης ἀρρηκτος, βρὲ Περικλῆ, συνέχει
τοῦ Στόλου τὰ στελέχη,
πνεῦμα μεγαλεπήβολον ἀδελφικῆς φιλίας,
καὶ δι' αὐτοῦ θαυματουργοῦν,
καὶ δι' αὐτοῦ μᾶς ὁδηγοῦν
πρὸς γῆν ἐπαγγελίας.

Κανέναν φθόνον μέσα του κι' ἔχθρα καμμιὰ δὲν κρύβει,
μέ πνεῦμ' ἀγάπης δρᾷ καθεὶς,
κι' ἀγάπη μόνον ἀληθῆς
τῆς ἔχθρας τὸ δαιμόνιον κατὰ κρημνῶν συντρίβει.

Ἀγάπη κι' ἀφοσίωσις τελεία' στὸ καθήκον
θριάμβους μᾶς ὑπόσχονται πολέμων καλλινίκων.
Ἀγάπη διώχνει μόνον
μαῦρα κακίας νέφη,
καὶ χλεμπονιάρη φθόνον,
ποῦ κόσμους καταστρέφει.

**Πολλοὶ τε καὶ ποικίλοι
γὰ τὸν Ἀδέρωφ θρύλοι.**

Καὶ μᾶς γράφουν ἀπ' ἐκεῖ
πῶς ναυμάχοι μερικοί,
Περικλῆ συμπατριώτη,
τὸ στρώσαν' στὸ φηγοπότι.

κι' ἐτσουγκρίζανε ποτήρια κι' ἀλλάζαν χαρὰς φιλιά,
κι' εἶπανε καί' στοὺς Ἑγγλέζους νὰ τοὺς φέρουν τὰ βιολιά.

Μὰ κι' ἐγώ, βρὲ Περικλέτο, τί χαρὰ ποῦ τὴν ἐπῆρα
γὰ τῆς μάννας μᾶς τὴν μοῖρα,
κι' εἶχα πόθον νὰ μεθύσω καὶ με σὲ καὶ μοναχός μου
γὰ τοῦ καραβιοῦ τὸ κάζο.

καί' στὰ πέρατα τοῦ κόσμου
διαρκῶς νὰ τὸ φωνάζω.

Τέτοια μᾶς λένε σοβαρά,
ὦ κεφαλὴ ζευζέκα,
ποῦ νὰ τ' ἀκούσῃς μιὰ φορὰ
καὶ νὰ γελάσῃς δέκα.

Μὰ μὴν πιστεύῃς τοῦτα
τάστεϊα τὰ μηνύματα,
καὶ δῶσε μιὰ καὶ βούτα
μέσ' στὰ γαλάζια κύματα.

Καὶ σκοῦζε, κουβαρντὰ!
γεῖά σου, Πατρίς μητέρα,
ποῦ λέγεσαι δελφίνι,
κι' ἡ Δόξ' ἀπὸ κοντὰ
σὲ πέρνει νύκτα' μέρα,
καὶ βῆμα δὲν σ' ἀφίνει.

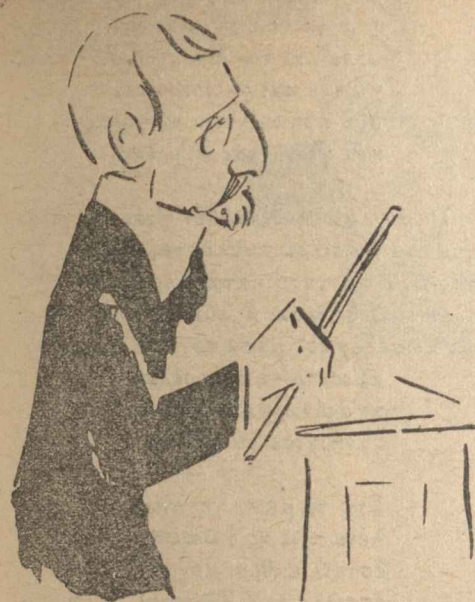
Ἦχώ σὲ περιβάλλει
παιάνων καλλιμολπων,
ἔκανες κύλοπο πάλι
μέσ' στοῦ Πλυμοῦθ τὸν κόλπον.

Λύσου, τῆς γλώσσης κόμπε,
χαῖρε, θριάμβων γλόμπε,
φάρε, φανέ, καὶ λάμπα.

Νέα μεγαλουργία,
καὶ σ' Ἀγγλῶν ναυπηγεῖα
σ' ἐπισκευάζουν τζάμπια.

Χαῖρε, μπουμπουνισμένη,
καραβοτσαισιμένη
σὲ πόντους εὐτυχίας.

Καθήκοντος βωμέ,
τύπε κι' ὑπογραμμέ
ἀφθάστου περὶ θαρξίας.

**Εἶδος Νηπιαγωγεῖον ἢ πρωτότυπος Βουλῆ,
καὶ σὰν δάσκαλος ὁ Στράτος τὰ μωρά της ἀπειλεῖ.**

**Μεγάλῃ τῆς φεσοῦς χαρὰ
μὲ τὴν ἰδική μας συμφορά.**

Π.— Ἀκουσε τὸ νέο τοῦτο κι' ἡ φεσοῦ γειτόνισσά μας,
ποῦ τρομάζει κάθε τόσο τὴν γαλάζια θάλασσά μας,
κι' ἀπεφάτισε καὶ πάλι
γὰ γενιάτι μας νὰ βγάλῃ
στὸν περίπατο κι' αὐτὴ
μιὰν ἀρμάδα ζηλευτή.

Καὶ σαρκάζει καὶ γελά
κι' ἡ φεσοῦ μας ἡ μαρδόλα,
καὶ τῆς λέν: χαῖρ ὅλα,
ἔργα λέσσα κι' ἔργα μύλα.

Ἐκανε κι' ἐκείνη Στόλο,
ποῦναι γὰ τὰ πανηγύρια,
καὶ μεγάλο παίζει ρόλο,
ποῦ τσακίζει τὰ γεφύρια.

Ἡ γειτόνισσα φεσοῦ μας, ποῦ γει γὰ καράβια λόξα,
δὲν ἀρκεῖται, Φασουλῇ μου, σ' τῆς ἀρμάδας τῆς τὴν δόξα,
μὰ καὶ Ντρήντωτ παραγγέλλει γὰ νὰ κἀνῃ πανηγύρι,
καὶ νὰ σπάσῃ καὶ με Ντρήντωτ κάθε δύστιχο γεφύρι.

Ἐχάρη κάθε μέστιας καὶ κουφιοκεφαλάκης,
ἔχάρη κι' ἡ γειτόνισσα,
ὅπου γι' αὐτὴν πολλὰ κίς
ἤμνους πολλοὺς ἐτόνισα.

Ἀκουσαν αὐτὸ τὸ νέο κι' οἱ φεσαδες οἱ γειτόνοι,
ποῦ ροφὸς δὲν τοὺς γλυτόνει,
κι' ἄρσαν τοὺς Μαλισσόρους, καὶ μιλοῦν γὰ μᾶς πολὺ,
ποῦ βγαλε γὰ τὸν Ἀδέρωφ ἡ γλωσσίσσα μας μαλλί.

Τί χαρὰ' στοὺς φεσοφόρους!...
ἄρσαν τοὺς Μαλισσόρους,
ἄρσαν καὶ τοὺς Μιρδίτας.

Καὶ γὰ τὸν Γκιαούρη τώρα
ἐξεχάσθ' ἡ Τσερναγόρα,
ἐξεχάσθη κι' ὁ Νικήτας.

Ἐγύρισε κι' ὁ Πατισᾶχ ἐν δόξῃ σ' τὴν Σταμπούλ,
ποῦ μέσα σὲ Συντάγματος ἐλούσθη καλυμβήθραις,
ἐν τούτοις κι' ὁ Κορομηλᾶς θὰ πάῃ σ' τὸ Μπουρμπούλ,
καὶ κάθε μπουρμπούλας Ρωμῆς θὰ κἀνῃ μπουρμπούλῃ θραις.

Μὰ κι' ἐμένα, περπερήθρα,
πῶς μ' ἄρεσ' ἡ μπουρμπούλῃ θρα.
Πῶς μ' ἄρεσουν καὶ τὰ λόγια, ποῦ φουσκόουν σὰν κι' ἐκείνη...
μεγαλόνει μεγαλόνει, κι' ἔπειτα φουσκαὶ καὶ σβύνει.

**Λόγια τῶν λιμαδῶρων
περὶ κλικῶν καὶ φόρων.**

Φ.— Προβαίνει μία κόρη
μ' ἀσπίδα καὶ με δόρυ,
κι' αὐτὴ γλυκοχαράζει,
κι' ὁ κόσμος γύρω κράζει:
χαλάλ' οἱ νέοι φόροι.

Κλίκαις μοῦ λένε, Περικλῆ, πῶς ἔγιναν καὶ πάλι,
κλίκαις, ὅπου γανόνουνε κάθε γερὸ κεφάλι,
κλίκαις ἐδῶ, κλίκαις ἐκεῖ, κλίκαις ἀπάνω κάτω,
κλίκαις μὲς' στὸ Ρωμάνιο, ποῦναι χαρτὰ γεμάτο.

Ὅπου κι' ἂν πᾶς, ὅπου σταθῇς,
μέσα σὲ κλίκαις θὰ βρεθῇς,
παντοῦ καὶ πάντα κλίκαις,
ποῦ κἀνουν κασκαρικές,
κι' ὅλοι φωνάζουν κλίκαις,
κι' ἐν ταύτῃ μόνον νικά.

Εὐμένειαις, δυσμένειαις, κατατρεγμοί, χατήρια,
γι' αὐτὸν κυτὰς ὀρθάνοικτα πόρταις καὶ παραθύρια,
ἀλλ' ὅμως περιφρόνησε γὰ σὲ τὸν κακομοῖρη,
καὶ κάθε πόρτα κλείνεται καὶ κάθε παραθύρι.

Γιὰ τέτοιαις δόξαις ἡ Πατρίς ἔβαλε πάλι πλώρη,
καὶ γύρω μας, γρουσουζή,
λαὸς βαρβάτος σκοῦζει:
χαλάλ' οἱ νέοι φόροι.

Πληρόνετε, πληρόνετε,
καὶ μόνο με τῆς κλίκαις
θὰ ξαναἰδοῦμε νίκαις,
ποῦ θὰ τῆς καμαρώνετε.

Κλίκα καμμιὰ δὲν ἀδρανεῖ,
κι' ἀκοῦς νὰ λή μιὰ φωνή:
Φρενήρεις ἀλαλάξετε γιὰ κλίκαις, πατριῶται.
χαῖρε, λαὲ τρικούβερτε κι' ἐπαναστάτη πρῶτε,
ποδοκάνες ἐπανάστασι καθὼς τοὺς Μαλισσόρους,
κι' ἔφερές καὶ Συνέλευσι γιὰ νὰ σοῦ βάλῃ φόρους,
γιατί δὲν πλήρωνε πολλοὺς
φτώχεια, ποῦ καμαρώνει,
ὁπότεν καὶ τῆς Μιχαλοῦς
χρέη πολλὰ πληρόνη.

Μὲ φόρων νομοσχέδια συγκρούεται τὸ κράτος,
κι' ἑνὰς λαὸς βαρβάτος,
κι' ἀπὸ τῆς πείνας τὴν ἰσχὺν ἐλεύθερος κι' ἀπλάκωτος,
λέει: πολιτικοί μου,
πάρτε καὶ τὸ βρακί μου,
νὰ δοῦσθῶ ξεβράκωτος.

Δυνατὰ τὰ νέα βάρη,
ὅμως ἔλπιζε καὶ θάρρει.
Ἐνατένιζε καὶ σὺ
σ' ἑνα νέον Μωῦσῃ
ἀνορθώσεως μελλούσης,
καὶ λησμόνει τὰς συγκρούσεις.

Πείθου πείθου σὰν κι' ἐμένα σ' ἑνα κι' ἄλλον νέον ἄνδρα,
ἔξω κοπετὸς οἰζύς,
μὴν ἀπαισιοδοξῆς,
καὶ μὴ γίνεσαι Κασσάνδρα.

Μὴν ἀκοῦς σαχλοὺς φωστήρας, ποῦ χορταίνουν με γνώσεις
τὴν ἀργὴν τῶν τὴν γαστέρα,
καὶ φωνάζουν νύκτα μέρα
πὼς χαῖρε δὲν θὰ δοῦμε καὶ με ξένας ὀργανώσεις.

Κι' ἂν γιὰ τὸν ἐρωτήσης, προσφιλεῖς συμπατριῶται
καὶ μεγάλ' οἰωνοσκόποι,
'στὰ χαμένα πᾶν οἱ κόποι,
ξέρεις τί σοῦ λένε τότε;

Καὶ τὰ ρεπανάκια βλέπεις ἄλλου βγαίνουν στρογγυλά,
τὰ φυτεύεις κι' ἐδῶ πέρα καὶ σοῦ βγαίνουν μακρουλά.

Λοιπὸν πὼς ξένοι νόμοι.
φίλε κατσαροκόμη,
'μποροῦν νὰ λειτουργήσουν καὶ 'στὰ δικά μας μέρη,
ποῦ λέγοντ' ἐλευθεριῶν ἀστεῖρευτος πηγὴ,
ποῦ τῶν Ρωμηῶν ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
μὰ καὶ τοὺς ντόπιους τοὺς θεσμούς τοὺς καταστρατηγεῖ:

Σὰν Ρωμηός, βρὲ λιμαδόρο,
στρώνε το' στὸ φαγοπούτι,
κάνε καὶ τὸν Μαλισσόρο,
χόρευε καὶ χειροκρότει.
Μὰ πρὸ πάντων νὰ γελάς
καὶ γελῶντας νὰ μιλάς.

Γιὰ τὸν Ρωμὸ καλλίτερον δὲν εἶναι τοῦ γελᾶν,
σταγάζουν τὸ Βασίλειον γελῶντες οὐρανοί,
ὁ δὲ λαός, ποῦ πάντοτε κατὰ Κορομηλᾶν
δύσκολ' ἀντιλαμβάνεται, κι' εὐκόλα λησμονεῖ,
φαίνεται πὼς ἐξέχασε μέσα σὲ τόσα δράματα
κι' αὐτὴ τὴ συφορέλια,
κι' ἀφίνωντας τὰ κλάμματα
ξανάρχισε τὰ γέλοια.

Γιὰ τὸ μέγα γεγονός
λένε πὼς κι' ὁ Δαμιανός
ἔστειλ' ἔκθεσι μεγάλην,
ἔστειλε κι' ὁ Τῶφφελ ἄλλη.
'Μίλησε κι' ὁ Βενίζελος
κι' ἔτσι πέρνουν ὅλα τέλος.

Πέρασε καὶ τοῦτ' ἡ φοῦρια,
ἡσυχία καὶ γαλήνη,
ἕως ὅτου ξαναγίνη
καμμιὰ σύγκρουσις καινούρια.

Κι' ἐν μέσῳ φωστήρων
μὲ σπείρας ρητόρων
πολὺ φουσκωμένων,
ἐξῆλθεν ὁ σπείρων
νὰ πάρῃ τὸν σπύρον
γαϊῶν σπειρομενων.

Π. — Χαλάλ' οἱ φόροι τῆς Διπλῆς γιὰ τόσο μεγαλεῖο,
μὰ πᾶμε τῶρα 'στὴ Βουλὴ, ποῦ γινε σὰν Σχολεῖο,
κι' ὁ προσφιλεῖς τῆς Πρόεδρος σὰν δάσκαλος, κολλήγῃ,
βαστᾷ 'στὸ χέρι ρήγῃ.

Πᾶμε νὰ δῆς, βρὲ Φασουλῇ, πὼς τοὺς περιορίζει,
κι' οἱ μαθηταὶ σηκώνονται καὶ λέν τὸ μάθημά των,
κι' ὁ δάσκαλος σὰν αὐστηρὸς συχνὰ τοὺς φοβερίζει
πὼς μὲς 'στὸν μαυροπίνακα θὰ γράψῃ τὸ νομὰ των.

Δὲν βρίσκεις τέτοιους μαθητὰς σὰν τοῦ Σχολεῖου τούτου...
κύπτα τί φρόνιμα παιδιὰ,
τὸ μὲν δὲν βγάζει τσιμουδιά,
τὸ δὲ ζητεῖ τὴν ἀδεια νὰ πάῃ πρὸς νεροῦ του.

Τί περίφημο Σχολεῖο,
ποῦ με κάνει μέσα σ' ἄλλα
νὰ θυμῶμαι Φασουλῇ,
τὸ τραγοῦδι τὸ παλιό:
ἡ κυρά μας ἡ δασκάλα
εἶναι νόστιμη πολὺ.

Ὁ «Ρωμηός», ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
'στὴς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει παλιν τὴν ἐλπίδα.
μόνο πῆγε παραπάνω, αὐξὼν πέννηταοκτί,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήτια καὶ μ' ὀρίζοντ' ἀνοιχτό.